

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**KEVIN
BROOKS
LUCAS**

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Brooks, Kevin

Lucas / Kevin Brooks; trad.: Andra Elena Agafiței. – București:

ResEditura RAO, 2011 eni și cărți

ISBN 978-606-609-155-8

Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda 117-119, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

KEVIN BROOKS

Lucas

© Kevin Brooks, 2003

Ediția originală în limba engleză a fost publicată prima dată în 2003 cu titlul *Lucas*, de editura Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS. Toate personajele și denumirile din această carte aparțin © Kevin Brooks 2003 și nu pot fi utilizate fără permisiune.

Drepturile morale ale autorului au fost recunoscute.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

ANDRA ELENA AGAFIȚEI

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-155-8

A fost ideea tatei să scriu despre Lucas și Angel și despre tot ce s-a întâmplat vara trecută.

– Nu te va face să te simți mai bine, mi-a spus el, pentru o vreme s-ar putea chiar să înrăutățească lucrurile. Dar nu trebuie să lași tristețea să moară înlăuntrul tău. Trebuie să-i dai viață. Trebuie să...

– Să eliberez totul?

Zâmbi.

– Cam așa ceva.

– Nu știu, tată, am oftat. Nu sunt sigură că pot scrie o povestire.

– Ah, acum, asta e o prostie. Oricine poate să scrie o povestire. Este cel mai ușor lucru din lume. Altfel, cum crezi că îmi câștig traiul din asta? Tot ce trebuie să faci este să spui adevărul, să îl spui așa cum a fost.

– Dar nu știu cum a fost. Nu cunosc toate detaliile, toate întâmplările...

– Povestirile nu sunt fapte, Cait, nu sunt detalii. Povestirile sunt sentimente. Ai sentimente, nu-i așa?

– Prea multe, am răspuns.

– Ei bine, asta e tot ce ai nevoie. Și-a așezat mâna peste a mea. Spune-ți o poveste, iubire! Funcționează. Ai încredere în mine.

*Așa că asta am făcut, mi-am spus o poveste.
Care este aceasta.*

Caitlin McCann

Unu

Pe Lucas l-am văzut pentru prima dată vara trecută, într-o după-amiază plăcută de la sfârșitul lui iulie. Desigur că atunci nu știam cine era... de fapt, dacă stau să mă gândesc, nu știam nici măcar *ce* era. Tot ce am putut să văd de pe bancheta din spate a mașinii a fost o făptură îmbrăcată în verde, mergând de-a lungul digului Stand într-un abur lucitor de căldură; o făptură neglijentă și zdrențuroasă cu un smoc de păr de un blond de culoarea paiului și cu un fel de a merge – zâmbesc atunci când îmi aduc aminte – un fel de a merge care împrăștia secrete în aer.

Ne aflam pe drumul de întoarcere dinspre continent.

Fratele meu Dominic rămăsese în Norfolk cu prietenii încă din luna de dinaintea sfârșitului primului său an la universitate și sunase în dimineața aceea să ne anunțe că se afla în drum spre casă. Trenul cu care venea trebuia să sosească la ora cinci și ne rugase să-l așteptăm la gară. De obicei, tatei nu-i place să fie deranjat atunci când scrie (adică, aproape tot timpul) și nu-i place nici atunci când trebuie să se ducă oriunde, dar, în ciuda obișnuirilor oftaturi și gemete – de ce nu poate lua băiatul un taxi?... ce

are afurisitul de autobuz? – din scânteia din ochii lui mi-am putut da seama că, de fapt, abia aștepta să-l revadă pe Dominic, oameni și cărți

Nu era vorba că tata ar fi fost nemulțumit de faptul că-și petrecea tot timpul său cu mine, dar cu Dom plecat la universitate cred că simțea că lipsea ceva din viața lui. Am șaisprezece ani (atunci aveam cincisprezece), iar tata patruzeci și ceva. Sunt vârste dificile – pentru amândoi. Crescând, trebuind să fiu matură, lucruri de-ale fetelor, de-ale bărbaților, fiind nevoiți să ne confruntăm cu emoții pe care nici unul dintre noi nu le înțelege... nu este ușor. Indiferent de cât de mult ne străduim, nu ne putem oferi întotdeauna unul altuia ceea ce avem nevoie, și câteodată ajută să fie ceva la mijloc, ceva spre care să te îndrepti atunci când lucrurile devin prea complicate. În afară de asta, Dominic s-a priceput dintotdeauna să fie acel ceva de la mijloc.

Desigur că acesta nu era singurul motiv pentru care tata aștepta să-l vadă din nou – la urma urmei, era fiul său. Băiatul său. Era mândru de el. Își făcea griji în privința lui. Îl iubea.

Și eu la fel.

Dar nu știu din ce motiv, nu eram chiar atât de încântată să-l văd așa cum era tata. Nu știu de ce. Doar că... Nu știu.

Ceva nu era în regulă.

– Ești gata, Cait? întrebă tata, când era timpul de plecare.

– De ce nu te duci singur? i-am sugerat eu. La întoarcere puteți să aveți o discuție de genul „tată și fiu“.

– Ei, hai, va dori să-și vadă sora mai mică.

– Doar un minut, atunci. Îl aduc pe Deefer.

De când mama a fost ucisă într-un accident de mașină acum zece ani, tatei i-a fost teamă să conducă singur. Încerc să îl încurajez, dar nu mă lasă inima să insist prea mult.

Așa că, am pornit către continent și l-am luat pe Dominic de la gară și iată-ne pe toți – întreaga familie McCann înghesuită în Fiesta noastră veche și uzată, îndreptându-ne înapoi către insulă. Tata și Dominic în față, eu și Deefer în spate. (Apropo, Deefer este câinele nostru. O chestie mare, neagră și urât mirositoare, cu o dungă albă peste un ochi și cu un cap de mărimea unei nicovale. Potrivit tatei, este o corcitură între un sconcs și un măgar.)

Din momentul în care și-a aruncat rucsacul în portbagaj și a urcat în mașină, Dominic a vorbit fără oprire. Universitate în sus, universitate în jos, scriitori, cărți, reviste, petreceri, oameni, bani, cluburi, glume... Singurul moment când tăcea era când își aprindea o țigară, lucru pe care-l făcea cam la fiecare zece minute. Și când spun vorbit, nu mă refer la vorbit ca în a avea o conversație, ci la a trănăni ca o moară stricată. „Tată, îți spun, nu ți-ari veni să crezi... chiar ne-au pus să studiem *EastEnders*, pentru numele lui Hristos... ceva în legătură cu cultura populară, ce naiba ar mai fi și aia... și alt lucru, chiar prima lectură, așa-i?“ Eu doar stau și-l ascult pe acest ciudat cititor bătrân bătând câmpii despre *marxismul* blestemat sau așa ceva, văzându-mi de ale mele, când se oprește deodată, mă privește și mă întreabă:

– De ce nu îți notezi nimic?

Nu mi-a venit *să cred*. De ce nu iei notițe? La naiba! Credeam că universitatea ține de alegere, nu? Disciplina autoeducării, libertatea de a învăța în ritmul propriu...

Și tot așa mai departe...

Nu mi-a plăcut.

Felul în care vorbea, înjurăturile constante, modul în care își fuma țigara și-și flutura mâinile ca un fals intelectual... era jenant. M-a făcut să nu mă simt bine – avea senzație de crispare pe care o ai atunci când cineva pe care îl placi, cineva apropiat ție, începe să se poarte deodată precum cel mai mare idiot. De altfel, nu mi-a plăcut nici felul în care mă ignora. Puteam foarte bine să nici nu fiu prezentă, la câtă atenție mi se dădea. Mă simțeam ca o străină în propria mașină. Dominic a făcut o pauză ca să respire, s-a întors, l-a mângâiat pe Deefer pe cap („Hei, Deef“) și mi-a vorbit într-un final abia când ne-am apropiat de insulă:

– Toate bune, puștoaico? Cum îți merge?

– Bună, Dominic.

– Care-i problema? Arăți diferit. Iisuse, ce ți-ai făcut la păr?

– Voiam să te întreb același lucru.

A rânjit și și-a trecut degetele prin recolta vopsită blond.

– Îți place?

– Foarte draguț. Exact ca unul care merge la plajă. Așa arată toți în Liverpool?

– Ei, nu arată așa, spuse el, jucându-se cu părul meu. Frumoasă coafură! Cum se numește – ariciul?

– Aricii au ace, i-am răspuns, rearanjându-mi o fundă. Acestea sunt pene.

– Pene? Ei, da. A tras din țigară. Ce crezi, tată?

– Cred că este foarte bine, răspunse tata. Și, oricum, aș prefera să am un arici în familie decât un surfer neo-nazist.

Dominic zâmbi, privindu-mi încă părul.

– *Und was denkt dein Liebling davon?*

– Poftim?

– Simon, spuse el. Ce părere are Simon despre asta?

– Nu știu.

– Doar nu v-ați despărțit voi doi, nu-i așa?

– Oh, nu fi așa de copilăros, Dominic! Simon e doar un prieten...

– El *vrea* ca tu să crezi asta.

Am oftat.

– Credeam că se presupune că ai să te maturizezi când ajungi la universitate?

– Nu eu, spuse el, făcând o față. Eu regrez.

Toate amintirile vechi și urâte despre Dominic începeau să se strecoare. Ciondăneala, comentariile acide, tachinarea continuă, felul în care mă trata ca pe o fetiță idioată... Cred că acesta era unul dintre motivele pentru care eram puțin îngrijorată de întoarcerea lui – nu voiam să fiu tratată ca o fetiță proastă, mai ales de către cineva care nu se putea purta conform *propriei* vârste. Și faptul că pentru un an de zile nu am mai fost tratată ca o imbecilă nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Mă dezobișnuisem de asta. Și când nu ești obișnuit cu ceva, îți este mai greu să faci față. De aceea mă și enervam.

Dar atunci când iritarea începu să se instaleze, Dominic întinse mâna și îmi atinse obrazul cu tandrețe.

– Îmi pare bine să te văd, Cait, spuse blând.

Pentru o clipă, el era Dominic pe care îl știam înainte să se maturizeze, *adevăratul* Dominic, cel care avea grijă de mine când aveam nevoie – fratele meu mai mare. Dar se îndepărtă aproape instantaneu ridicându-și umerii, ca și cum s-ar fi rușinat și reveni bine cunoscutul Dominic cu vocea gravă.

– Hei, tată, bubui el. Când naiba ai de gând să îți cumperi o mașină nouă?

– Și de ce aș vrea o mașină nouă?

– Pentru că asta este o epavă.

Încântător!

Cerul insulei își are propria lumină inconfundabilă, o strălucire irizantă care se mișcă odată cu toanele mării. Nu este niciodată la fel, dar e mereu același și, de fiecare dată când îl privesc, știu că sunt aproape de casă.

Căminul este o mică insulă numită Hale. Măsoară cam patru kilometri în lungime și doi kilometri lățime în cel mai lat punct, și se leagă de continent printr-un dig restrâns cunoscut sub numele de Stand, un drum îngustat care trece peste estuar. În cele mai multe cazuri nu ți-ai da seama că este un dig și, de asemenea, nu ai ști că este o insulă, pentru că în majoritatea timpului estuarul este doar o întindere vastă de stuf și nămol maro. Doar când are loc un flux mare și estuarul se înalță cam cu jumătate de metru sau așa ceva și nimic nu poate trece până la reflux, abia atunci poți ști că este o insulă.

În acea vineri după-amiază, însă, în timp ce ne apropiam de insulă, marea era joasă și digul se întindea în fața noastră, curat și uscat, aburind în căldură – o bandă înaltă de beton de culoare gri-deschis înconjurată de zăbrele albe și o cărare joasă de fiecare parte, cu terasamente pavate grosolan conducând spre marginea apei.

Eram aproape de partea cealaltă când l-am văzut pe Lucas.

Îmi amintesc momentul destul de bine: Dominic râdea zgomotos în legătură cu ceva ce spusese, în timp ce-și pipăia buzunarele în căutarea unei alte țigări; tata își dădea toată silința să pară amuzat, trăgându-se oarecum plictisit de barbă; Deefer stătea, ca de obicei, foarte drept în poziția sa de câine-foarte-serios-în-mașină, clipind doar ocazional; iar eu mă aplecam într-o parte, ca să pot vedea mai bine cerul. Nu... Pot mai bine de atât. Îmi amintesc poziția *exactă*. Stăteam spre partea dreaptă a scaunului din mijloc, cu picioarele încrucișate, aplecându-mă ușor către stânga, privind prin parbriz peste umărul lui Dominic. Brațul meu stâng se întindea în jurul gâtului lui Deefer și mâna se odihnea în praf și părul de câine de pe pătura aflată pe scaunul din spate. Mă ancorasem în această poziție apucându-mă bine cu mâna dreaptă de marginea geamului deschis... Mi-o amintesc precis. Senzația metalului fierbinte în mâna mea, marginea de cauciuc, vântul răcoritor pe degetele mele...

Acela a fost momentul în care l-am văzut pentru prima dată – o prezență singuratică la capătul îndepărtat al digului, pe stânga, cu spatele către noi, îndreptându-se spre insulă.

În afara faptului că-mi doream ca Dominic să nu mai zbiere, primul meu gând a fost că era ciudat să văd pe cineva mergând pe dig. Nu prea vezi oameni mergând pe aici. Cel mai apropiat oraș este Moulton (de unde tocmai am venit), cam la cincisprezece kilometri depărtare pe continent, iar între Hale și Moulton nu se află nimic în afară de căsuțe, ferme, pământ sterp, câmpuri și unul sau două baruri obscure. Așa că insularii nu se plimbă, pentru că nu se află nimic în apropiere *către care* să se plimbe. Și dacă se duc la Moulton fie conduc, fie iau autobuzul. Așa că singurii pietoni pe care s-ar putea să-i întâlnești pe aici sunt vagabonzii, cei care observă păsările, braconierii sau, foarte rar, oameni (ca mine) cărora pur și simplu le place să se plimbe. Dar chiar și de la distanță mi-am putut da seama că persoana din față nu se încadra în nici una dintre aceste categorii. Nu eram sigură de cum știam asta, doar că așa era. Deefer știa și el, de asemenea. Își chiuli urechile și se uită curios, pe furiș, prin parbriz.

În timp ce ne apropiam, silueta devenea mai clară. Era un bărbat tânăr sau un băiat, îmbrăcat neglijent cu un tricou de un verde spălăcit și cu o pereche de pantaloni verzi foarte largi. Avea o jachetă verde militărească legată în jurul taliei și o desagă de pânză verde atârnată peste umăr. Singurul lucru pe care nu-l avea verde era perechea de cizme negre prăfuite din picioare. Deși se afla pe partea mai joasă a drumului, nu era atât de subțire pe cât mi se păruse prima dată. Nu era chiar *voinic*, dar nu era nici o sfrijitură. E greu de explicat. Era ceva ca o putere ascunsă în legătură cu el, o forță grațioasă care se

vedea în echilibrul său, în felul cum se ținea, în modul în care pășea...

Așa cum am mai spus, amintirea mersului lui Lucas mă face să zâmbesc. Este o amintire incredibil de vie și o pot retrăi dacă închid ochii. Un mers comod. Ferm și ușor. Nici prea rapid, nici prea încet. Destul de rapid încât să ajungi undeva, dar nu atât de grăbit încât să pierzi ceva. Săltăreț, alert, hotărât, fără nici o grijă și lipsit de vanitate. Un mers care, în același timp aparținea locului, dar era străin de tot din jur.

Îți poți da seama de multe lucruri după modul în care merge un om.

În timp ce mașina se apropia, mi-am dat seama că tata și Dominic încheiaseră discuția și am devenit deodată conștientă de o liniște ciudată, aproape spectrală a aerului – nu doar în mașină, ci și în afara ei. Păsările se opriseră din cântat, vântul încetase, iar în depărtare, cerul se înseninase până la cel mai intens albastru pe care îl văzusem vreodată. Era ca într-un film, unul dintre acele episoade *slow-motion* care se derulează în tăcere absolută, când te furnică pielea și ești sigur că se va întâmpla ceva uimitor.

Tata conducea constant, așa cum făcea de obicei, dar părea că abia se mișcă. Auzeam cauciucurile huruind pe drumul uscat și aerul trecând în grabă peste geam, și vedeam gardurile pe marginea drumului, licărind în urmă într-o pată de albeață, așa știam că *ne mișcam*, dar distanța dintre noi și băiat nu părea să se micșoreze.

Era ciudat. Aproape ca un vis.